

החברותא

החברותא בטאון פנימי לחברים גליון מס 13

בס"ד ערש"ק פר' שמות תשנ"ו

דבר החברותא

צו השעה זעקה אל ה'

על מה שיחול הקטרוג) ר' יצחק אמר גדולה צעקה שמושלת על מידת הדין של מעלה ר' יוסי אמר גדולה צעקה שמושלת בעולם הזה ובעולם הבא, כשביל צעקה נוחל האדם העולם הזה והעולם הבא שכתוב ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם יצילם יעו"ש.

בדור האחרון שכבר עברו עלינו המים הזידונים ושתינו את כוס התעלה עד תומה שבודאי הגיע זמן גאולתינו כפי שחכמינו ז"ל אמרו שקושי השיעבוד השלים לגאולה וחסר רק את ויצעקו אל ה' באמת ולכן כפי שמוכח מהזה"ק כשהאדם צועק מעומקא דלבא אפילו בלא שום דיבור נענה בודאי, עלינו להתעורר ולצעוק אל ה' בחוזקה להרבות בהתבודדות כדי שנזכה שיתקיים בנו הפסוק "שמע אשמע צעקתו" וכימי צאתנו ממצרים נראה נפלאות בקרוב אכי"ר.

ב פרשתינו השבוע, אנו לומדים על דרך הגאולה העתידה. שהרי בעת ציווי הקב"ה למשה לגאול את עם ישראל, כמראה הסנה כתיב (שמות ג' ד') ראה ראיתי את עמי אשר במצרים ואת צעקתם שמעתי וכו' וארד להצילו.

בזוה"ק (בפרשתינו אות שנ"ג בתרגום חופשי של בעל הסולם ז"ל) אמר ר' יצחק שלשה ענינים כאן אנחה שועה וצעקה וכל אחד מתפרד מחבירו (ובמהשך) וצעקה ושועה במה הם נבדלים אמר ר' יצחק אין לך שועה אלא בתפילה שנאמר שמעה תפילתי ה' ושועתי האזינה הרי ששועה פירושו דיבורי תפילה. צעקה פירושו שצועק ואינו אומר כלום דהיינו בלי דיבורים,

אמר ר' יצחק הלכך גדולה צעקה מכולן שצעקה הוא בלב וזו קרובה לקב"ה יותר מתפילה ואנחה שכתוב כי אם צעוק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו. (פי' כשאנו מדבר דיבורים אין

פנינים יקרים

בשמ"ע דר"ה "כי זוכר כל הנשכחות אתה הוא מעולם" פי' הרה"ק ר' יודא צבי מראזלא שהשי"ת רוצה לזכור רק מה שהאדם שוכח כגון אם אדם לומד ומתפלל ועושה מצוה. הנה אם אח"כ האדם שוכח בכל העובדין טבין שעשה ונדמה לו אחר העשיה כי לא עשה כלום אזי העובדין טבין הללו חשובין לפני השי"ת וזוכר אותם (אם האדם זוכר כי יפה התפלל יפה למד וכו' ורם לבבו בזה הנה אז השי"ת אין רוצה לזכור כל המעשים הללו כי אינם חשובים בעיניו) והנה אם האדם נכשל ח"ו בעבירה אזי אם אח"כ מקיים וחטאתי נגדי תמיד שזוכר תמיד העבירות שעשה ומתחרט עליהם אזי הקב"ה שוכחם ולהיפך אם האדם שוכח בהעבירות שעשה ואין משים אל לבו להתחרט עליהם אזי הקב"ה זוכרם ודפח"ח. (עשר קדושות מערכת ז' אות כ')

בזמן הזה שאין לנו מקדש וכהן ולא יכולים להקריב קרבנות התמיד שחרית וערבית כפשוטן. נוכל לקיים שני תמידים באופן אחר. א. שויתי ה' לנגדי תמיד. ב. חטאתי נגדי תמיד. (מענינות הנצח - בשם רי"י גרינולד מפאפא).

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

על צער גלות השכינה

וההיפך מיסוד הגאווה הוא יסוד היאוש, היינו כשהוא נכשל בלימודו או בדברים אחרים שהוא רוצה להצליח, הוא נופל ביאוש נורא ואיום עד שהוא נשבר ונדכא ומקבל סיפוק המהמסכנות שלו וגם במצב זה הוא רחוק מאד מן הבורא.

והדרך האמיתית היא דרך האמונה הפשוטה לחיות עם הסיבות של הרחמים שהקב"ה מראה לו בכל יום ובכל שעה שרק רחמיו המרובים עומדים לו על כל צעד ושעל ועל כן לא יתגאה בשעה שההצלחה מאירה לו פנים, כי יודע הוא שאין לו שום חלק בכך כי רק רצון הבורא היה זה, וכן כשהוא נכשל ח"ו אין הוא מתייאש, כי רואה בכך סיבה שהקב"ה רומז לו להתקשרות עמוקה דרך הכאב והצעקה מן הלב שלא יעזוב את נפשו לראות שחת וידו פשוטה לקבל שבים. אז יהיה שליו ושאנן וילמוד תורה בדרך האמת של יחוד קוב"ה ושכינתיה ומתמלא שמחה על חלקו והוא מודה ועוזב ומרוחם.

כל מה דעובר על האדם הכל בהשגחה פרטית

כל אחד לפי שורש נפשו במצבת האילן של נשמות ישראל. והכלל הוא, שכל ההרפתקאות וכל הנעשה מסביב לאדם, הן בעיני פרנסתו, תורתו, וצרכי גופו וכו' הכל הם רמזים וסיבות מן השמיים כדי להאיר לו את הבחירה על חובתו בעולמו שהוא תקון נפשו ע"י גילוי מדותיו הרעים אשר בא בהם לאויר העולם ועל ידיהם לעבוד את השי"ת בהבחנה "כי ממנו ניקח לעבוד את ה'".

וכל גופי תורתו ומלאכתו צריכים להיות מכוונים אך ורק ללמוד מעצמו ומבשרו מה

. . . ומזה יכול האדם ללמוד עד כמה יש צער להקב"ה כשנאבד מלפניו איזה נפש מישראל, שאינו מקושר עמו כדבעי ע"י התורה והמצוה, של לימוד התורה לשם שמים. וזה גורם אריכות הגלות רח"ל. ועל זה יוצאת בת קול בכל יום ומנהמת כיונה אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם ואוי לו למי שבניו גלו מעל שלחנו.

וכל עיקר הצער הוא ללמדנו לקבל השגה מצער השכינה הקדושה שהיא מנתרת מעל בני ישראל כנשר יעיר על גזוליו למצוא מקום מנוחה והשראה להשרות שכינתה עליה.

וכל אחד מישראל יכול וצריך לעשות למען תקון מקום להשכינה הקדושה ע"י לימוד התורה בהכנעה ובביטול. כי האדם אשר הוא אין מעצם מהותו, מעפר יסודו, וחושב לפי תומו ולפי טבעו כי זה שהצליח בלימוד התורה ורכש ידיעותיה נדמה לו כי זה הודות לשכלו וכשרונותיו ועמלו עד שאינו מרגיש שהבורא נמצא אצלו.

קראתי בתשומת לב מרובה את אגרתו ואת כל ההרפתקאות דעדרו עליו, שהם התוצאות מן החשך המכסה ארץ בגלותנו הדוויה בת האלפיים שנה, מאז חרבן בית מקדשנו ונתגרשנו מעל אדמתנו, והשכינה גלתה אתנו ואין איש שם על לב להרימה מעפרה. ואין יודעים את צערה שלה, עד שמכריחין מלמעלה בכל מיני סיבות לידע ולהרגיש את הצער הגדול של גלות השכינה.

וישנם נפשות מישראל שיש להן חלק יותר נכבד של צער גלות השכינה משאר בני גילם, ויש כאלה שהם במדה פחותה יותר.

פנינים יקרים

ואלה שמות בני ישראל וגו'. בשם ר' ישראל ב"ש זלה"ה. על פי מה שפירש (בתהלים ע"ט) "שמו את ירושלים לעיים" כלומר כשבא לאדם איזה יראה או איזה שלימות במעשה המצוות. בא לו מזה גבהות. כי מזה בא בעו"ה גלות לעולם. בשביל ששמו את יראה שלם שלהם. לעיים. לשון גל גבוה וגדול. ואם עושה איזה עבודה כמו תורה ותפלה וכיוצא. עושה אותה לנבל וכינור. כלומר בלא דחילו ורחימו רק כמו מנגן עלי נבל. וזה גורם ח"ו שהעבודה שלו הכל הולך אל הקליפות. וזהו נתנו את נבל"ת עבדיך מאכל לעוף השמים שהם הקליפות הנקראים כך. ומי גרם מחמת שעשה עבודה לנבל.

ואפשר לומר שזה רמז כאן. ואלה שמות. ר"ל גרם הגלות והשממון. וזהו הבאים מצרימה. ר"ל במיצר הגלות. ומפרש ראובן וגו' ר"ל כאשר עושה איזה עבודה אומר רא"ו מה בין בנ"י לשאר בני אדם. שאני עובד עבודתי בשלימות. וראוי הוא שהשם יתברך ישמ"ע בקולי וילו"ה אלי. וזהו שמעון לוי. וכן שאר השמות

(צוואות הריב"ש דט"ו ע"ב, אור תורה פ' שמות).

ולעבדו בכל לבבכם (דברים יא יג) פרש"י עבודה שהיא בלב וזו היא תפלה שהתפלה קרויה עבודה וכו'. המהר"ל מפרג מוסיף שהתפלה נקראת עבודה לפי שהתפלה מלמדת על כך שהאדם תלוי בו יתברך וצריך אליו ואין לו קיום זולתו כעבד התלוי באדוניו. (מענינות הנצח)

ואמר ובחרת בחיים הוא ע"ד ואתם הדבקים בה' אלוהיכם חיים כולכם היום. שצריך האדם לדבק עצמו בהשי"ת בדביקות וחיות הקדושה ע"י מסירות נפש ולהתפלל לפניו חוסה על עמלך, שלא יטעה ולא ירמה את עצמו בכל המידות ואז יוכל לעבוד את הבורא ב"ה בכל המדריגות התחתונות בבחי' בירור הניצוצות הק', אבל בלאו הכי אפי' כשאדם עוסק בתורה ותפילה מהשפה ולחוץ לא יוכל לברר הטוב מהרע. ואפילו כשיחשוב במחשבתו כל היום שמעלה ניצוצות הק', לא יעלה על ידו כלומר כיוון שהוא בעצמו עם כל מורשי לבבו וכחותיו משועבדים אל הרע ואיך יתעלו הניצוצות הק' על ידו ורק הוא מרמה את עצמו והבן. (מגן דוד

מהר"ק ר' דוד מטולנא פר' ויחי)

חברי המערכת
י.ל. פרוש
צ. ראנד
מ. קלירס
כתובת למשלוח תגובות
דפוס חורב
עדני 3 ירושלים

השמחה במעונם

להר"ר יוסף ויסברג לבנו הר"ר מרדכי להולדת הנכד - הבן
להר"ר אלחנן פרידמן ולבנו הר"ר שמעון להולדת הנכד - הבן
להר"ר משה אהרונוב להכנס בנו לעול המצוות
להר"ר עבי וינטרוב לאירוסי הבת
להר"ר אריה גפני לאירוסי הבן
להר"ר בנימין פשקוס לאירוסי הבן
להר"ר עבי האלד לנשואי הבן ולבנו הר"ר דוד לנשואי
להר"ר משה ירוחם שטרנגר לנשואי הבת

אפשר לקבל את גליון החברותא במקומות כדלהלן: **ביהכנ"ס "אמונת ישראל"** רח' חפץ חיים 34, בבית הרב רח' יוסף הנשיא, 5 **רמות**: בביהכנ"ס ברח' רובין 18 **בית צפפה**: אצל הר"ר אברהם הררי **בניברק**: משפ' שכטר רח' האדמו"ר מגור 22

כל המעוניין לקבל את הגליון בביתו ישלח למערכת, פרטים אישים בעירוף דמי משלוח בסך 30 ש"ח לשנה

הודפס לעיני הר"ר יחיאל אריה לייב ז"ל בהר"ר חיים יצחק ז"ל ולבי"ע כ"ב טבת

אגרות קודש ממו"ר הרא"ש שליט"א

ואף יוכל לחזור לעסוק בתורתו כבתחילה, אבל מתוך שפלות ונמיכת רוח ואז תהיה תורתו תורת אמת. ובכך ישוב אל ה' אשר ירחמהו.

ולו לקולי ישמע הייתי מיעצו, להפסיק לחלוטין כל המחלוקות, כל הדיני תורות, וכל ההתנצחויות, כי לא יצא מזה שום דבר ולא לשום תועלת לא לכבודו, ולא לפרנסתו ולא לטובת משפחתו, יתחיל דרך חדשה בחייו, לשתוק לכל אדם, ולא להרהר אחריהם כלום, ימצא לו איזה פרנסה שקטה, לא בתחום של רבים ולא בתחום של כלי קודש, או יעשה לו איזה מסחר והשי"ת יזמין לו פרנסה בכבוד ובדיווח תחת כל היסורין והצער והסבל שהיו מנת חלקו כל הימים. וגם יראה ברכה בעמלו ובעמלה של תורה, ואם נגזר עליו מן השמים להיות מרביץ תורה ברבים, הרי בשמו יקראוהו ואף אם לא ירצה, יכריחו אותו מלמעלה על כך.

אני מבקש שישלח בכל לבו לכל אלה שציערוהו ואף יאהבם אהבה עזה אמיתית, כי הלא המה היו הסיבות לעוררו מתרדמתו, כדי להציעו על דרך החיים של חיי עד.

ירגיל עצמו מאד בספר התהלים, ויגיד על הסדר בכל יום י"ג מזמורי תהלים וחזור חלילה.

ואני תקוה ותפילה שהשי"ת יהיה בעזרו ויצליח דרכו ועוד יעלה מעלה מעלה במעלות הנפש והעבודה והזון ומפרנס כל חי ישפיע עליו פרנסה בשפע ובדיווח גדול מאד ויגיע לתכלית שלימות תקון הנפש ויזכה לאור שבעת ימי בראשית הגנוז לצדיקים ויזכה לבריאות טובה יחד עם כל אשר לו, אמן כן יהי רצון.

ה' אלוקינו שואל מאתנו עד שיגיע להבחנה "מבשרי אחזה אלוך". ואם אחד יש לו המדה של כעס וקפדנות הרי צריך לעמול כל ימי חייו בכל האמצעים העומדים לרשותו תורתו, תפילתו ושאר מעשים שיביאוהו להכרת ערך הסכנה בה הוא נמצא תדיר אשר בן רגע אם שכוח ישכח את התהום הפעורה יתדרדר ויפול לאבדון, וכן כל מדה ומדה, כל אחד לפי שרשו.

וזהו בעצם יסוד האמונה הפשוטה. אשר בכל סיבה ובכל מראה, בכל היסורים והכאבים שאנשים מן החוץ גורמים לו מפח נפש או ח"ו יורדים לחייו, אין הם אלא שליחי מעלה להצילו מרדת שחת, לפקוח עינים עיוורות, ולקרבו אל הקדושה, ושתורתו תהיה תורת ה' ותפילתו תהיה התפילה לאל חיי, ולא תורה להתגאות בה או שרבי יתקרי וגם שתפילתו לא תהיה מצוות אנשים מלומדה וכגוף ללא נשמה.

וההקדמה הראשונית לכל הנכנס לעבוד את ה', הוא לידום ולהחריש, לקבל את כל אבני הבליסטראות מצד כל מיני אנשים לרבות את הגרועים מהם באהבה ולא להשיב מלחמה השערה, כי צריכים להאמין שמאת ה' היתה זאת, ואין אדם נוקף אצבע אלא אם כן מכריזין עליו מלמעלה, וכל פגיעה או צער שמצערין אותו הכל בחשבון נוקב מאת ההשגחה העליונה ומבחינת הרחמים המבקשין לרחם עליו להצילו לחיי נצח נצחים. ואף כי כן שלגבי האנשים המצערין אותו יש להם הבחירה להיות השליחים האלה או לא, אבל לגבי ידיה הם הם סיבות גמורים מן השמים כי מגלגלין זכות ע"י זכאי ולהיפך. ואם יתבהר לו היטב יסוד זה של האמונה הפשוטה, ויתחיל לחיות כך, ייפסקו הצרות ויקבל את השלום הנפשית